

CHRISTENDOM EN ISLAM

“Voor mij is Jezus de weg, de waarheid en het leven, maar als voor jullie (moslims) iets anders de ‘enige weg’ is, wie ben ik dat ik daar wat van zou zeggen?” zo zei een dominee. De Protestantse Kerk in Nederland en de islam willen samen vooroordelen bespreekbaar maken en overwinnen. Christendom en islam willen beide bevrijdend werken, zo luidt de gemeenschappelijke verklaring. Sommigen spreken van islamisering van de samenleving. In 732 riep Karel Martel de islamisering van Europa een halt toe. Hoe is dat in 2005?

De enige weg

Drie artikelen op dezelfde dag. Ze vielen me op. Het RD van 9 juli kopt op bladzijde 2 “PKN en islam strijden tegen wij-zijdenken”. Daaronder een artikel met het opschrift “Nederland laat zich islamiseren”. En in dezelfde krant in Accent een artikel over de slag bij Poitiers in 732, waar Karel Martel de islamisering van Europa een halt toeriep. In de laatste twee artikelen ligt de nadruk op de islamisering van Europa en van Nederland. Het eerste artikel gaat daar uiteraard niet over. Wat heeft dat dan met de andere twee artikelen te maken? Alles. Laten we eerst eens zien naar de inhoud van het artikel ‘Nederland laat zich islamiseren’. De inhoud van dit artikel is ontleend aan een bijdrage van ds. M. de Vries in het gereformeerd vrijgemaakte orgaan De Reformatie. Hij doet daarin verslag van een door hem bijgewoonde bijeenkomst, georganiseerd door een islamitische organisatie in Rotterdam. Ook een dominee was daarbij uitgenodigd. Ds. de Vries keerde van de bijeenkomst teleurgesteld terug. Want wat zei de dominee op deze bijeenkomst? Hij zei: “Voor mij is Jezus de weg, de waarheid en het leven, maar als voor jullie moslims iets anders de “enige weg” is, wie ben ik dat ik daar wat van zou zeggen?” Een schokkende uitspraak. Kennelijk heeft deze dominee nooit Handelingen 4:12 gelezen “En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.” Een tijdens de bijeenkomst ook aanwezige islamitische godsdienstleraar vond Johannes 14:6, waarin de Heere Jezus Zelf zegt dat Hij de Weg, de Waarheid en het Leven is, maar een moeilijke uitspraak van Jezus. De discipelen begrepen haar al niet. Uit de woorden van de dominee leidde deze man af dat het voor christenen ook niet duidelijk is. Hij begreep het wél wat Jezus bedoelde. Hetzelfde namelijk als Mohammed, die verkondigde dat er slechts één God is.

Mekka

De dominee heeft het tijdens de bijeenkomst niet aangedurfd om op te komen voor de absolute waarheid van het Woord van God, dat er alleen in Jezus zaligheid is voor zondaren; dat er geen andere weg is om met God verzoend te worden dan de weg van wedergeboorte en geloof in Hem, Die door God in de wereld gezonden is. Of zou deze dominee behoren bij de zovelen van vandaag die het absolute van het christendom prijsgeven door plaats te bieden aan een godsdienst die antichristelijk is, die vals is? Een godsdienst die niet wil weten van een Zaligmaker, Die Zijn bloed gestort heeft op Golgotha tot verzoening van de zonden. Een godsdienst die het eeuwige Zoonschap van Christus verworpt. En daarmee de enige troost in leven en sterven miskent en veracht. Een godsdienst die Jezus nog wel ziet als een profeet, maar minder dan Mohammed. Zo zouden we door kunnen gaan. De dominee heeft dit niet aangevoerd. Het valt, zoals ds. De Vries zegt, inderdaad te vrezen dat de geschiedenis zich herhalen kan. Dat net als vroeger Mekka, ook Nederland zich uiteindelijk zonder veel dwang laat islamiseren. Mekka, waar Mohammed in het jaar 628 zijn macht vestigde, is de stad waar het kubusachtige gebouw staat, de Ka’aba. Het centrale heiligdom van de islam. Elke moslim die daartoe in staat is, moet eens in zijn leven een bedevaart naar Mekka maken. Uit die stad werd Mohammed in 622 nog verdreven. De rijke inwoners van Mekka vreesden dat door de prediking van Mohammed, die zowel de verrukkingen van de hemel als de smarten van de hel in felle kleuren afschilderde, nadelige gevolgen zou hebben voor hun stad als handelscentrum. Maar in 628 kan Mohammed zonder problemen zijn macht vestigen in Mekka. Zal het zo ook met Nederland gaan?

Bedreiging

Meerdere keren in de geschiedenis was de dreiging van de islamisering van Europa niet denkbeeldig. Honderd jaar na de dood van de profeet Mohammed in 732, worden de oprukkende islamitische legers door Karel Martel bij Poitiers verslagen op de eerste dag van de ramadan. Het zou de laatste dreiging niet zijn. In 1529 moest de strijd worden aangebonden met de oprukkende Turken bij Wenen. In 1571 werd de vloot van de Turken verslagen in de zeeslag bij Lepanto, ondanks de numerieke meerderheid van de Turken. In 1683 stonden ze opnieuw voor Wenen. Dankzij de inspanningen van burgemeester Liebenberg en graaf Starhemberg hield Wenen stand en werd de islamisering van West-Europa voorkomen.

Nu, in de 21^e eeuw, waait een andere wind in Europa. Onze geseclariseerde samenleving heeft vergeten zich te weer te stellen tegen wat ons werkelijk bedreigt. We hebben na de Tweede Wereldoorlog pogingen aangewend om in het Westen in vrede met elkaar te leven. Die inspanningen hebben tot nu toe zeker resultaat gehad. Dat schrijven we echter niet toe aan de goedheid van God en aan Zijn regering over alle dingen, maar we beschouwen dat als resultaat van óns werken. Wij hebben het gemaakt. Tegelijkertijd zijn we niet meer bereid om ergens voor te vechten, om ons ergens voor op te offeren. We hebben God verlaten in Nederland en daarbuiten. Onderscheid tussen ware en valse religie maken we niet meer. Het christendom is op zijn retour. De islam rukt op. En velen sluiten de ogen voor het werkelijke gevaar dat ons bedreigt. Niet in de eerste plaats het gevaar voor terroristische aanslagen door fanatieke moslims, maar de volkomen teloorgang van christelijke normen en waarden en de islamisering van de samenleving.

Onderworpenheid

De PKN en de islam strijden tegen het wij-zij denken. In de verklaring voor de samenleving die is uitgebracht door het Contactorgaan Moslims en Overheid, de Contactgroep Islam en Overheid en het moderamen van de Generale Synode

van de PKN lees ik onder andere “Wij benadrukken dat onze beide godsdiensten bevrijdend willen werken en mensen willen oproepen om niet alleen God lief te hebben, maar in de toewijding aan Hem samen te zoeken naar het goede en rechtvaardige voor deze wereld en voor onze naaste.” Ik schrik als ik zo’n uitspraak lees. Nergens in de verklaring lees ik iets over Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld. Nergens ook maar een aanduiding van de exclusiviteit van het christelijk geloof. Nergens een heenwijzen naar de boodschap van de Bijbel. Wel een oproep om van elkaar te leren en om in de samenleving te werken aan “het bespreekbaar maken en overwinnen van vooroordelen” en “het duidelijk maken van de intenties van onze godsdiensten”. We moeten begrip voor elkaar hebben. Ieder in zijn waarde laten. Of zoals de dominee het zei: “Voor mij is Jezus de weg, de waarheid en het leven, maar als voor jullie iets anders de ‘enige weg’ is, wie ben ik dan dat ik daarvan iets zou zeggen.”

Dr. Labuschagne, universitair docent rechtsfilosofie aan de Rijksuniversiteit te Leiden zegt in een interview in De Civitate, jrg. 55, nr. 2, dat het christendom naar zijn vermoeden de meest geslaagde religie is, die de menselijke capaciteiten op een zodanige manier laat ontplooiën dat daardoor inderdaad ook de meest fatsoenlijke samenleving mogelijk is. Een multiculturele samenleving is in zijn ogen ondenkbaar. Dat is geen samenleving meer. Wellicht dat er nog iets van gezamenlijkheid kan worden gevonden op heel kleine schaal, maar op het niveau van de samenleving is dat onmogelijk. De tegenstellingen zijn daarvoor te groot. Islam betekent onderwerping, overgave aan Allah. Niet alleen voor jezelf, ook voor anderen. Aldus Labuschagne. Wij spreken niet gauw over het christendom als over een geslaagde religie, maar de woorden van deze rechtsfilosoof mogen we wel ter harte nemen. Inderdaad: een samenleving die zich van de als knellend ervaren banden van de godsdienst heeft bevrijd, die de religie bij het grof vuil heeft gezet, waar hedonisme en massaconsumptie de toon aangeven en waar het individu zich niet wil laten gezeggen door enig van buiten komend gezag, is een heel andere samenleving dan de islam voorstaat. Die streeft naar een samenleving van onderworpenheid aan Allah, in een religie van werkgerechtigheid, waarin de bevrijdende kracht van het Evangelie wordt miskend. Een samenleving waarin kerk en staat zodanig met elkaar zijn verweven dat het centrum van de macht en het centrum van de waarheid in elkaar opgaan. En macht zonder correctie leidt tot corruptie. Voorbeelden zijn er genoeg in de wereld.

Alleenheerschappij

In een gesprek dat ik enige tijd geleden had met een christen-arabier in Galilea, sprak hij zijn verbazing uit over de naïviteit van de meeste westerlingen als het om de ware aard van de islam gaat. Hij leeft midden in een voornamelijk islamitisch dorp. Hij kent die wereld van binnen uit. Er zijn volgens hem drie manieren waarop de moslims hun geloof verbreiden: 1. Door het zwaard. 2. Door een huwelijk met andersoortige gelovigen aan te gaan en zich in het begin in verregaande mate aan te passen. 3. Door het hebben van veel kinderen. Een moslim geeft zijn geloof nooit op. Samenwerking met moslims op welk terrein dan ook, zal altijd door hen worden benut om de alleenheerschappij van de islam te bevorderen, zo hield hij ons voor.

In dezelfde zin spreekt ook Labuschagne. “De islam heeft zich door middel van geweld en met bloed verspreid. Het christendom is verspreid door mensen te bekeren, maar de islam is verspreid door oorlog te voeren”. Uiteraard mogen we niet vergeten dat ook het christendom zich schuldig heeft gemaakt aan het gebruik van dwang door het zwaard en door andere middelen om mensen tot het christendom te ‘bekereren’. Die uitwassen zijn er helaas, maar die mogen niet aan het christendom in zijn algemeenheid worden toegeschreven. Christenen en joden worden in de koran nog steeds elkanders verbonden genoemd, waarmee een moslim geen vriendschap mag sluiten. Er zijn 200 plaatsen in de koran aan te wijzen waarin moslims opdracht krijgen de ongelovigen en schriftbezitters (joden en christenen) te onthoofden (Bron: Bijbel en onderwijs, Amersfoort). De vloek van Allah is dreigend in de koran aanwezig. Denk aan Soera 9, vers 30 “En de Joden zeggen; ‘Ezra is de zoon van Allah’ en de Christenen zeggen: ‘De Messias is de zoon van Allah.’ Dit is, hetgeen zij met hun mond zeggen. Zij spreken de woorden na van degenen die vóór hen ongelovig waren; Allah’s vloek zij over hen, hoe zijn zij afgekeerd!” Deze en andere teksten worden door fanaten als Mohammed B. en waarschijnlijk ook door hen die de terroristische aanslagen in Londen pleegden als een opdracht gezien voor hun verschrikkelijke daden.

Vertrouwen

Het is mijns inziens een illusie te denken dat samenwerking met de islam vrijblijvend zou kunnen. Niet van de zijde van de islam, want de opdracht om de wereld te islamiseren valt niet te onderdrukken. Ook niet van de zijde van het christendom, want dan moeten we het Woord van God opgeven. Moslims zullen zeker bereid zijn om samen te werken als het gaat om het behoud van de verworvenheden van onze democratische rechtsstaat, maar als de partij waarmee men wenst samen te werken vasthoudt aan de Bijbel als het onfeilbare Woord van God, heilzaam voor individu en samenleving en aan de ene Naam tot zaligheid, dan denk ik dat deze samenwerking van korte duur zal zijn. Want Allah is immers God en Mohammed is zijn profeet. En dat is niet de God van de Bijbel. En Mohammed is niet de Zaligmaker van zondaren. Er is geen andere Naam, dan de naam van Jezus.

De profeten van het Oude Testament hebben het volk van Israël moeten waarschuwen toch hun hoop niet op Egypte te stellen, maar op de Heere alleen. In Psalm 9:11 spreekt David zijn geloofsvertrouwen uit in de Heere “En die Uw Naam kennen, zullen op U vertrouwen, omdat Gij, HEERE, niet hebt verlaten degenen, die U zoeken.” Kennen we nog iets van dat vertrouwen? Geloven we nog dat we te doen hebben met een almachtig God? Zou Hij niet kunnen bewerken dat we ook als reformatorisch volksdeel nog een poosje mogen houden wat we hebben? En als het anders gaat? Dat we het dan toch maar in Gods handen mogen geven en met het overblijfsel des volks instemmen door genade “Ik dank U, HEERE, dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd, en Gij troost mij. Ziet, God is mijn Heil, ik zal niet vrezen, want de Heere HEERE is mijn Sterkte en mijn Psalm, en Hij is mij tot Heil geworden (Jes. 12:1, 2).

Botsende culturen

Jammer dat de PKN niet samen met andere kerken zich beijvert om het Nederlandse volk op te roepen terug te keren tot de Heere en tot Zijn inzettingen die heilzaam zijn voor volk en samenleving. Jammer dat men samen met moslims benadrukt dat zowel de islam als het christendom bevrijdend willen werken. Hoe meer ik van de islam lees en hoor, hoe meer ik er van overtuigd raak dat de islam geen bevrijdende godsdienst is, maar een slaafse dienst. Alle mooie woorden ten spijt. Natuurlijk zijn alle moslims geen terroristen. Natuurlijk zijn er onder hen goedwillende mensen, die de christenen niet zullen vervolgen of verdrukken, maar het gaat niet om het individu, maar om de leer. Islam en christendom passen niet bij elkaar. Ze sluiten elkaar zelfs uit. Ook een moslim zal pas tot zijn wezenlijke bestemming komen als hij de kracht van het verzoenend bloed van Christus mag kennen. Daar ligt de roeping van het christendom. Predik het Evangelie aan alle creaturen! Daar komt geen zwaard bij te pas. Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden.

Na de aanslagen van 11 september 2001 schreef W.B. Kranendonk in het Reformatorisch Dagblad over de houding van de regering en andere overheidsfunctionarissen ten opzichte van de moslims. "We moeten de islam niet aanrekenen wat een kleine groep terroristen doet. We moeten niet zeggen dat de ene godsdienst beter is dan de andere. We moeten niet discrimineren. We moeten vooral lief zijn voor elkaar en veel begrip hebben voor de moeilijke positie van etnische minderheden. (...) Ze (de overheid, WS) sturen aan op een boterzacht, niemand kwetsend, ethisch verantwoord en politiek correct poldermodel waarbij ze echte verschillen tussen de moslimcultuur en de westerse samenleving niet ter discussie stellen." Dat was in 2001. In 2005 bespeur ik dezelfde geest bij de kerk in Nederland. De verschillen moeten bespreekbaar worden gemaakt om ze te overwinnen. Wie zal uiteindelijk de overwinning claimen? Niet de dominee, die de 'ene Weg' niet zo exclusief acht, dat hij van een andere 'weg' iets zou durven zeggen. Niet de kerk die aanstuurt op een boterzacht, niemand kwetsend, ethisch verantwoord en kerkpolitiek correct poldermodel, waarbij de goddelijkheid van Jezus Christus gerust ter discussie mag worden gesteld, maar waarin het verboden is twijfels te hebben over de profeet Mohammed. De meeste moslims zijn er van overtuigd dat er onoverbrugbare verschillen bestaan met het christendom. Daarom willen zij zich niet aanpassen aan de westerse samenleving. Christendom en islam zijn botsende culturen.

Bekering

De geestelijke armoede van ons volk, de spirituele woestenij waarin het christelijke westen is terechtgekomen, doet de mens zoeken naar alternatieven om zijn spirituele gevoel te bevredigen. Voetballers worden goden en zangers van smartlappen kunnen rekenen op massaal eerbetoon bij hun overlijden, nog meer dan bij hun leven. Als de moslims zich niet aan déze samenleving willen aanpassen, dan kan ik ze nog geen ongelijk geven ook.

Europa en daarmee ook Nederland zullen alleen tegen de islam zijn opgewassen wanneer de joods-christelijke traditie de structuren van onze samenleving weer gaan bepalen. Als we ons als volk weer bewust worden van het waardevolle van deze traditie. Een reveil is nodig. Een terugkeer tot wat we met schade achter ons hebben gelaten. Bekering van land en volk. Ook in het persoonlijk leven. Want als de persoonlijke bekering tot God niet meer gekend wordt of niet meer nodig wordt geacht, zal een nationale bekering niet plaatshebben. Die bekering is ook nodig voor de bijna één miljoen moslims in ons land. Zij zijn ook mensen op reis naar de eeuwigheid. Hoe we met hen moeten omgaan in de dagelijkse praktijk is een vraag, waar ook wij niet aan voorbij kunnen gaan. Al zijn de meeste terroristen wel moslims, toch is niet elke moslim een terrorist met explosieven om zijn middel.

Profeten hebben we nodig die als de Oudtestamentische boetgezanten het volk oproepen tot bekering. Mensen die durven te zeggen waar het op staat. Die zich niet schamen voor de naam en zaak van Koning Jezus. We moeten als christenen meer uit onze schulp kruipen. Het is hoog tijd, misschien al te laat.

Capelle aan den IJssel, ds. W. Silfhout

Dit artikel is met toestemming van de auteur overgenomen en is eerder in 2 delen gepubliceerd in De Saambinder, 84e jaargang, nrs. 45 en 46 respectievelijk d.d. 18 en 25 augustus 2005.